

In de toespraak leest Tahrim ook uit zijn boek voor. Deze passages staan niet in dit document.

De toespraak is in haar geheel te beluisteren via onze Soundcloud account:

<https://soundcloud.com/user-768141961/20250323-wat-zullen-de-mensen>

Hebt u weleens het gevoel gehad ergens buiten de boot te vallen? Dat de mensen om u heen een taal spreken waarvan u het alfabet niet eens kent? Dat u uw uiterste best doet, maar soms tóch te horen krijgt: jij hoort er eigenlijk niet bij? En dat u zich afvraagt: *Wat zullen de mensen zeggen?* Ik ben Tahrim. Ik ben pas zesentwintig jaar en heb al meermaals meegemaakt hoe het is om niet binnen de hokjes te passen die anderen voor mij bedacht hebben. Ik heb mijn hele leven lang gedacht dat ik een onmogelijke keuze moest maken tussen telkens twee hokjes, twee polen, twee identiteiten. Een oneindig vermenigvuldigde tweestrijd. Telkens als ik dacht het antwoord gevonden te hebben – telkens ergens in het midden – diende de volgende vraag zich aan. Afkomst, geaardheid, religie, klasse. Ik ben er helemaal klaar mee. Ik ga u vandaag meenemen in misschien wel de twee prominentste tweestrijden die ik heb ervaren in mijn leven. Ten eerste, opgroeien in de Bijlmer en naar school gaan in Amsterdam-Oud-Zuid; ten tweede, openlijk homoseksueel én islamitisch zijn.

Ik begin met het eerste. Ik werd in 1998 geboren in het AMC in Amsterdam-Zuidoost, groeide op in de Bijlmer. Het was er gezellig. Ik zag heel veel kleuren om me heen en mensen van allerlei soorten en maten. In mijn basisschoolklas zaten kinderen met wortels in Ghana, Ethiopië en Somalië. Alle vormen van de Surinaamse en Antilliaanse diaspora waren vertegenwoordigd. Ik zal niet beweren dat iedereen in perfecte harmonie samenleefde, maar het was ontzettend kleurrijk en divers. Ik dacht: zo ziet heel Amsterdam, heel Nederland eruit. Ik wist niet beter. Toen ik gymnasiumadvies kreeg in groep acht, was ik de eerste in vijf jaar die van mijn basisschool naar het gymnasium ging. Ik schreef me in voor het Ignatiusgymnasium in Oud-Zuid, en toen ik werd ingeloot was mijn moeder door het dolle heen.

De schok was groot. Nog steeds vind ik de segregatie in Amsterdam zwaar onderschat. Het lijkt een open en democratische stad, omdat je zonder problemen van het ene stadsdeel naar het andere kunt fietsen – of lopen, zo je wilt. Er zijn geen barrières. De gemeente Amsterdam houdt regelmatig een hosannaverhaal over de honderdtachtig nationaliteiten in de stad, een getal dat overigens niet klopt, omdat de gemeente ook een nationaliteit als die van de 'DDR' daarin had meegenomen. Maar al zou het wél kloppen: die mensen in Amsterdam leven niet mét elkaar, maar naast elkaar. In Zuid zie je toch echt andere mensen lopen dan in Nieuw-West. Toen ik op het gymnasium begon, was dat na een gebutste jeugd: twee jaar eerder had ik mijn vader verloren. Nu kwam ik in een omgeving terecht waarvan ik me afvroeg hoe ik dat zes jaar lang zou moeten volhouden. Het was te veel om te verwerken.

Uiteindelijk is het goed gekomen. Ik voel me zowel in Oud-Zuid als de Bijlmer een beetje thuis. En dan is het een kwestie van het glas half vol, of het glas half leeg: het is een rijkdom dat ik me in beide stadsdelen, en de werelden die zij vertegenwoordigen, thuis genoeg voel om me gemakkelijk te kunnen bewegen. Maar écht thuis zijn geen van beide, en dat zullen ze ook niet worden.

Dat geldt ook voor twee gemeenschappen die vaak tegenover elkaar worden geplaatst: de homogemeenschap en de islamitische gemeenschap. Als ik vertel dat ik islamitische wortels heb, waar ik géén afstand van heb gedaan, hoor ik vaak: hoe kan dat? Net als wanneer ik aangeef nog altijd open te staan voor religie, hoewel ik twee universitaire bachelors en een universitaire master heb.

U bent waarschijnlijk geen islamitische homoman van kleur. En dus kunt u zich afvragen: wat heeft dit verhaal met mij te maken? In het boek dat ik zojuist heb geschreven, staat precies die vraag centraal. Maar dan vanuit mijn perspectief gesteld. Zie ik spoken, of zijn de anderen de hel?

‘Wat zullen de mensen zeggen?’ is een antwoord op wat de mensen vroeger zeiden. Het is een weerwoord op ‘Ga maar terug naar de apen in de Bijlmer’, ‘Dat je homo bent staat op je voorhoofd geschreven’ en ‘Er zullen vast mensen vallen op bolletjes zoals jij’.

Ik benadruk graag: dit is geen verhaal over identiteitspolitiek. Dit is een verhaal over losbreken uit hokjes en een emancipatie van het individu. Vanaf vandaag mag ik vrij zijn.